[Handelsministeren.]

Det forbavser mig naturligvis ikke, at de to lovforslag fastholdes af socialdemokratiet, der ikke kunne stemme for prisloven, og jeg er også helt opmærksom på, at man ej heller fra Forbrugerrådets side fandt, at prisloven var det rigtige middel til at søge skabt et stabilt prisniveau, men hele tiden har hævdet, at dette mål bedre kunne nås gennem den udvidelse af oplysningspligten, som de foreliggende lovforslag pålægger erhvervslivet. Imidlertid kan jeg ikke gå med til, at vi netop nu pålægger ikke mindst detailhandelen sådanne byrdefulde pligter. I forvejen er der gennem en række offentligretlige bestemmelser navnlig inden for skatte- og afgiftsområdet pålagt erhvervslivet og ikke mindst butikshandelen betydelige ansvarsfulde og arbejdskrævende opgaver, ligesom de senere års ekstraordinære pris- og avancelovgivning har krævet et omfattende og byrdefuldt ekstraarbejde. Allerede af den grund mener jeg ikke på det foreliggende grundlag at kunne gå ind for bestemmelser som de foreslåede.

Som det ved prislovsforslagets behandling blev oplyst over for folketingets 21 mands udvalg, har jeg allerede i februar forelagt forbrugerkommissionens betænkning med de nu fremsatte forslag for monopoltilsynet, som over for mig har givet udtryk for, at det arbejde, der ved en lovgivning som den, der her foreslås, pålægges monopoltilsynet, allerede ved lovgivningens gennemførelse vil være af en sådan art og et sådant omfang, at det ikke vil være administrativt gennemførligt på nuværende tidspunkt, hvor tilsynet står over for omfattende opgaver i forbindelse med den nye prislov.

Bestemmelserne i lovforslaget er endvidere af en så omfattende karakter, at man må pege på nødvendigheden af en personaleudvidelse til bestridelse af de forskellige administrative funktioner og på behovet for særlig teknisk sagkundskab. Det er et spørgsmål, om dette i det hele taget kan lade sig gøre i dag.

Der er bl. a. peget på, at gennemførelse af den generelle prisskiltningspligt, som foreslås i § 1, rejser en række praktiske problemer for de erhvervsdrivende og vil kunne medføre vanskelige afgrænsnings- og fortolkningsspørgsmål for administrationen.

Selv om man, som det fremgår af bemærkningerne, anser mærkningskravet for opfyldt, hvis de handlende følger god forretningsskik med hensyn til mærkning og skiltning, vil det kræve betydelige administrative ressourcer til forhandling, udsendelse af vejledninger og fastsættelse af særregler ifølge lovforslagets § 7. I øvrigt har monopoltilsynet henledt min opmærksomhed på, at den såkaldte fabrikantprismærkning, hvor leverandører efter detaillisternes anmodning foretager mærkning med priser, utvivlsomt vil få forøget udbredelse ved en generel og obligatorisk prismærkning, og at der derfor på dette område vil være behov for en skærpet priskontrol.

Med hensyn til bestemmelserne i lovforslagets § 1, stk. 2, om prisoplysninger m. v. vedrørende afbetalingssalg, kan jeg oplyse, at der forud for gennemførelsen af de gældende bestemmelser af denne karakter for radio- og tv-modtagere og forskellige husholdningsmaskiner gik næsten 1 år med forhandlinger med erhvervsorganisationerne og med udarbejdelse af vejledninger m. v. Den forholdsvis lange forberedelsestid må ses på baggrund af, at man her for første gang tog hele problematikken om afbetalingssalg, effektiv rente og beregningsmetoder op til systematisk behandling. Ved en udvidelse af sådanne bestemmelser skal dette arbejde naturligvis ikke gentages, men man må være opmærksom på, at forhandlinger og udarbejdelse af vejledninger om indkøring af reglerne er meget tidkrævende, også fordi det er nødvendigt at følge bestemmelserne op med vejledende besøg i de enkelte detailforretninger.

Jeg vil endvidere gerne i denne forbindelse pege på, at i den betænkning, der netop er afgivet af justitsministeriets ågerudvalg, er der i forslaget til lov om renteaftaler indeholdt særlige regler om angivelse af den effektive rente også for salg på afbetaling, og at der formentlig vil være behov for, at sådanne bestemmelser koordineres med bestemmelser som dem, der nu foreslås i § 1, stk. 2.

Med hensyn til bestemmelserne i lovforslagets § 3 om mængdeangivelse kan jeg oplyse, at sådanne regler i praksis også har vist sig at kræve omfattende undersøgelser, idet en vægt- og mængdeangivelse forudsætter et vist teknisk udstyr hos virksomhederne, ligesom hensyn må tages til størrelsen